

ИДЕИ

КНИГИ

ФИЛМИ

КУ
ЛТУ
РА

ГАЛЕРИЯ

МУЗИКА

Начало > Филми > 15 минути > Нагоре и през

15 минути

Нагоре и през

Камен Стоянов
06.03.2023

👁 3690

„Нагоре и през“

Портал Култура представя късометражния филм на визуалния артист Камен Стоянов в сътрудничество със сайта *kinematograf.bg*

Нагоре и през, Камен Стоянов

Култура, 06.03.2023

<https://kultura.bg/web/%d0%bd%d0%b0%d0%b3%d0%be%d1%80%d0%b5-%d0%b8-%d0%bf%d1%80%d0%b5%d0%b7/>

„Нагоре и през“ (2020), режисьор и сценарист Камен Стоянов, оператор Марин Кафеджийски

Разпадането на метаразказа, на големия наратив е факт много преди да бъде обявено от Жан-Франсоа Лиотар през 1979 г. в книгата му „Постмодерната ситуация“. Вече не можем да си въобразяваме великите идеали и идеи, без да имаме едно наум. Безсмислието на големите гуми е разобличено. За какво изкуство си говорим при целия обществен фалш, в който живеем, за какви добродетели, за какъв прогрес при положение, че в същия този момент хора гладуват, избиват се, подложени са на експлоатация. За какъв смисъл, след като цари небивала глобална дезинформация. Илюзията за колективни съзнание, цел и разум се оказва още по-несъстоятелна, именно защото никога досега не сме имали по-реална технологична възможност за постигането им, но фактите говорят сами по себе си. Фрагментарност, накъсаност, колаж от разнородни елементи, обединени в сюжет от произволен протагонист, какъвто може да е алгоритъмът на някакъв изкуствен интелект, или пък, както е в случая – една кофа, пълна с вода. Една кофа, чиято цел е да напълни басейн, който няма как да бъде напълнен. Нелеп дори заради самото си местоположение – до брега на морето. Прахосване на усилия и ресурси за една несъществуваща идея. Но какво бихме правили без универсална цел, идеал и смисъл? А дали всъщност имаме нужда от подобни всеобщи принципи? Не са ли достатъчни естествените взаимовръзки и условия, които светът ни предлага, в които живеем независимо дали искаме? Дали животът, творчеството и въобще човешките дейности имат нужда от метафизично оправдание, за да бъдат осмислени?

Тенденция в съвременното изкуство е да се акцентира върху малкото, локалното, преходното, различното, абсурдното и противоречивото, и то не просто като също толкова стойностни аспекти на човешкото, колкото са големите идеали и генерализациите, поставящи ни под общ знаменател, а именно като по-стойностни. Защо? Защото частния случай отразява по-автентично състоянието, в което се намираме като биологични, културни и вселенски същества. Творчеството е онази дейност, която ни обединява, но самите творби могат да са безкрайно различни една от друга. Въпреки това всичко съществува заедно, поставено едно до друго, някаква форма на ред в хаоса на битието. „Нагоре и през“ на Камен Стоянов ни разхожда сред, на пръв поглед, несродими едни с други произведения и перформанси на съвременни артисти, които отразяват липсата на разговор помежду ни, илюстрират колективното усещане за отчуждение и разпокъсаност, за безсмислието на част от нашите всекидневни дейности, за сюрреалистичното състояние на съвременната човешка душа.

Можете да гледате филма сега на платформата kinematograf.bg.

Иван Врамин

Нагоре и през, Камен Стоянов

Култура, 06.03.2023

<https://kultura.bg/web/%d0%bd%d0%b0%d0%b3%d0%be%d1%80%d0%b5-%d0%b8-%d0%bf%d1%80%d0%b5%d0%b7/>

КУЛТУРА

Демонументализация на Освободителя с котка

Домът на хумора и сатирата в Габрово представя с арт инсталация другата история на пловдивския Альоша

26 Юни 2020 ЕМИЛ Л. ГЕОРГИЕВ 1 989

Кадър от „Альоша и котката“

Демонументализация на Освободителя с котка, Емил Георгиев

СЕГА, 26.06.2020

<https://segabg.com/category-culture/demonumentalizaciya-na-osvoboditelya-kotka>

Последните дни в САЩ, Западна Европа и някои страни от бившия соцлагер паметници на местни робовладелци, расисти, отречени идеологии и чужди окупатори падат като покосени от COVID-19. В тази монументална пандемия България остава почти незасегната. У нас последният случай на паднал паметник (той имаше много придружаващи заболявания) беше през юли 2017 г. - „1300 години България“. Оттогава "здравите служби" удържат положението.

У нас най-лошото (или най-хубавото - зависи от отношението), което може да се случи на един съветски паметник, е да бъде "разкрасен" през нощта (най-често с надписи) и бързо почистен още на следващия ден. Или да стане обект на арт акция. През 2011 г. една такава акция, проведена под покрива на нощта в стил "партизанска диверсия" ("В крак с времето" на Destructive Creation) и обявена от министъра на културата за вандализъм, стана световно известна и по-популярна от всичко сътворено от членовете на СБХ през последните 75 години.

От миналата седмица Домът на хумора и сатирата в Габрово стана временно дом на нова арт инсталацията, свързана със съветски паметник - "Альоша и котката". Нейни автори са визуалните артисти Камен Стоянов и Катарина Свобода. Альоша, както се досещате, е 15-метровият гранитен паметник на съветската армия в Пловдив. Друг светски Альоша има и в Бургас (както и на още много места в страната), но тази инсталация е за пловдивския. Паметникът се извисява над хилядолетния град с всичките му други паметници така, както Исус над Рио де Жанейро. Първият е Спасител, вторият се води Освободител, но само един от тях е въоръжен с картечен пистолет Шпагин.

Демонументализация на Освободителя с котка, Емил Георгиев

СЕГА, 26.06.2020

<https://segabg.com/category-culture/demonumentalizaciya-na-osvoboditelya-kotka>

Альоша е паметник от времето, когато цяла България трябваше да бъде заселена от гранитни руски войници, които да останат на пост и след като съветската армия си тръгне. Самият Съветски съюз си тръгна преди 30 години, но паметниците му са още тук. Някои хора смятат, че "те пазят спомена за всички загинали за освобождението на Европа от фашизма руски войници". Според други, альошите пазят спомена за една вече тотално отречена, дори и в Русия, идеология.

Две противоположни гледни точки към паметника са залегнали и в идеята на "Альоша и котката". Самата инсталация се състои от архивни фотографии, разпечатки от книги и късометражен филм за една необичайна среща пред паметника на Альоша на хълма Бунарджика. Там се сблъскват две песни и две гледни точки. Вместо документална, Камен Стоянов нарича инсталацията демонументална.

Филмът показва две различни гледни точки към паметника, неговата предистория и как се раждат митологиите. На появилата се през 1966 година и добила голяма популярност песен "Альоша" главните герои във филма на Васил и Катарина отговарят със специално създадената песен Алексей Скурлатов.

Алексей Скурлатов е съветският войник, служил една година в Пловдив, който скулпторът Васил Радославов е използвал за прототип на статуята в средата на 50-те (по снимка).

Десет години по-късно за паметника е написана песен. В нея се пее за Альоша, който попаднал в оловна вихрушка и сега му е мъчно, че е от камък и вместо да носи цветя на момичетата, сега те му носят - но за разлика хилядите паднали неизвестни, поне всички в България знаят, че той е Альоша.

Демонументализация на Освободителя с котка, Емил Георгиев

СЕГА, 26.06.2020

<https://segabg.com/category-culture/demonumentalizaciya-na-osvoboditelya-kotka>

Първият запис на песента е през 1967 г. в изпълнение на Червенознаменния ансамбъл на съветската армия. Песента става много популярна и в Русия, пеят я и много изпълнители, руски и български (сред тях и Бедрос и Филип Киркорови), а в Пловдив, преди 1989 г. - минава за неофициален химн на града. През 1982 г. самият Альоша Скурлатов идва в Пловдив и пред паметника хорът на Пловдив му изпява "Альоша".

В рускоезичната Уикипедия ще прочетете, че песента по музика на Едуард Колмановски и стихове на Константин Ваншенкин, е *„посветена на паметника на съветския войник "Альоша" в българския град Пловдив като символ на паметта на всички съветски войници, загинали при освобождението на България от нацистката окупация през Втората световна война"*. Руските източници често предлагат алтернативни факти.

В отговор на тази тенденция, вдъхновен от историите за Альоша и разговор с руски туристи, които му носят цветя, Камен Стоянов и Катарина Свобода с помощта на композиторката Маргарита Спасова, написват песента "Алексей Скурлатов". Той я нарича *"музикален и текстови антипод на "Альоша", разказ за предисторията на паметника и това какво се е случило в България след влизането на Червената армия и за това как се създават митологии"*.

Що се отнася до котката и нейната роля тук, трудно е да си представим, че нещо може да се случи в Пловдив без отнякъде да надникне поне една котка. Ако искате по-конкретен отговор, можете да го потърсите в Дома на хумора и сатирата в Габрово. Видео инсталацията "Альоша и котката" ще остане там до края на 2020 година.

Демонументализация на Освободителя с котка, Емил Георгиев

СЕГА, 26.06.2020

<https://segabg.com/category-culture/demonumentalizaciya-na-osvoboditelya-kotka>

12/4/2018

Егоист

АРТ • 29 ЯНУАРИ 2018

7 емблематични работи на Камен Стоянов

egoist

Камен Стоянов е роден в Русе. Завършил е националните академии по изкуства в София и Виена. Автор е на инсталации, видеа, перформанси.

Участва в актуалната изложба **Разместване на пластове**.

Произведенията му са представяни на изложби в Будапеща, Берлин, Грац, Лос Анджелис, Сидни, Виена и др. Ето 7 от тях.

PPP (performing pizza painting)

2017

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание Егоист, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematicni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

Това е последния ми проект и понеже е перформанс още го развивам и разширявам. Досега го правих два пъти в рамките на изложбата *Kunst Kebab* във Виена, която беше осъществена в пространството на една Кебабчийница Пицария в подлез на *Museum Quartier*. Това е перформанс, който се състои съответно от девет написани на меню перформанса респективно пици които могат да бъдат поръчани.

Всяка пица е посветена на определен автор и произведение, които се интерпретират и превеждат от мен със средствата на пицата и готварското шоу. В крайна сметка това е и иконокластичен акт към материалността на произведението което бива изядено, консумирано от публиката. Перформансът ще бъде осъществен в първата половина на 2018 и в София.

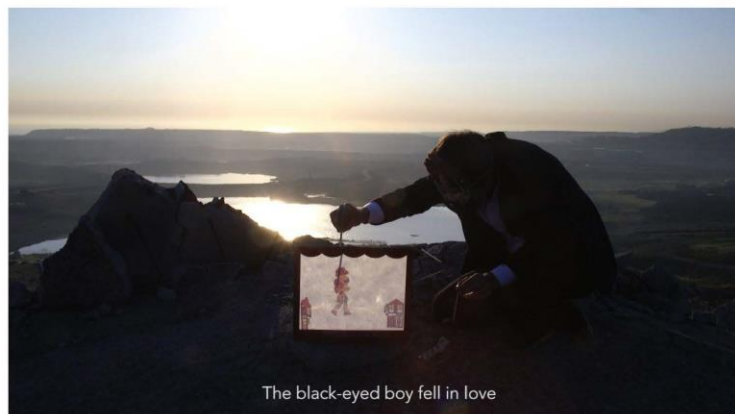
Нова Истанбулска Мечта

филм, 2017

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание Егоист, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematiczni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

The black-eyed boy fell in love

Петнадесет минутната кратката изложбена версия на филма може да бъде видяна в СГХГ до 4 февруари 2018 в рамките на изложбата *Разместване на пластове*. *Младо изкуство в музея*. (Трейлър тук) Пълната му версия е 28 минути и над него работих от септември 2016 до май месец 2017. Имах възможността да пребивавам първоначално три месеца в Истанбул в рамките на ателие-програмата на австрийското министерство на културата. Филмът показва строежа на новото летище в Истанбул, което трябва да е най-голямото в света. Този мега проект и по думите на Ердоган е негова мечта и се случва на огромната цена на унищожаването на един от последните горски части и райони с природа, непосредствено и северозападно от европейската част на града. Това е в конфликт с желанията и начина на живот на хората от селата, които се занимават основно с животновъдство. Техните мисли и отговори във филма на въпроса за какво мечтаят контрастират с картините от необятната строителна площадка. През целия филм виждаме отново и отново тичащ и гърпащ куфар на колеа мъж по новите и сюрреалистични улици.

Филмът завършва с музикален перформанс, един вид песен на протеста в една събаряща се къща в периферията на строящото се летище. Изпълнението е на истанбулската банда Zootk-Ru-Tu. За целта адаптирахме популярната песен Карагюзлум на турската поп изпълнителка Седа Сеян. Вместо любов между черноок младеж -карагюз и жена в песента на филма се пее за любовта и мъката на

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание *Егоист*, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematicni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

младеж към пейзажа и унищожавачката се природа между двете морета – черно и мраморно море.

„Чернооктя младеж се влюби

в теб карсиви пейзажу

Цяла нощ не мигна

Питах го защо, каза ми не питай

Остави ме да умра, каза земята

Светът има свършек, има добро и зло

Чернооки момко, чувствам че умирам

Живей на инат каза той

Чернооки момко

Умирам

Летице

Умирам

Между две морета.

Умирам“

Акварел, видео 2017

Това е видео работа заснета на автомивка в Кронцад при Санкт Петербург. Там пребивавах като резидент художник в държавния център за съвременно изкуство през август 2017. Използвах автомивката *Акварел* в Кронцад за поле на артистично действие перформанс рефлектиращ техниката на акварела.

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание *Егоист*, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematiczni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

По начина по който модерната живопис се отдръпва от изобразението като репрезентация на действителността и се концентрира върху самата живопис, аз използвам автомивката в *Акварел* не за миене на автомобила, а за пренасочване на вниманието към водата и движенията на тялото. Това действие създава момент на комичност и абсурд и е подплатено от кадрирането и пустия нощен сетинг.

Operantium

2016

Проектът *Operantium* беше замислен и осъществен за резиденцията ми в Gleis70 Цюрих. Там прекарах пет месеца през 2016. В края на престоя си осъществих 24-часов перформанс. Тук влизам в ролята на художника, който не само използва, а взривява една основна част от модерността, а именно акумулиращата логика на капитализма, завзела отдавна полето на изкуството и кондиционираща художниците. Рисувайки по производствен график в минутно темпо успях да

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание *Егоист*, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematicni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

произведа 1100 рисунки. Пърформансът се състоя на тераста на кунстфайна в маркирано поле, наподобяващо лаборатория. Сменящи се асистенти поемаха и закачаха потока от рисунките на предварително подготвени двуметрови квадратни рамки, които биваха приложени една след друга върху гървени релси, за да образуват накрая внушително тяло конструкция. Постфактум продукцията на *Operantium* (от операте – правя) продължи и кулминира в обект книга със 1100 страници и в тираж от 10.

Impossible

2015

Могат ли целенасочени следи във водата да се разпознаят като букви и могат ли разварящите се във водата букви да образуват образ на дума в съзнанието на зрителя? *Impossible* се опитва да се справи с тази невъзможност. Това е друга видео работа респективно пърформанс писане – с бяла следа образуваща се от движението на гумена лодка с мотор в черно море. Видеото показва по три опита от три различни дни. Заснето е от високите скали при нос Калиакра. В крайна сметка в съзнанието на внимателно гледащия медитативната картина на морето зрител изплува думата *Impossible*. Работата може да бъде видяна в момента в Виена и от 4.2.2018 в рамки на международния видео фестивал *Now&After* в Москва.

Noise Trial

2013

12/4/2018

Егоист

Това е друга работа, която тества границата на възможното. Гигантска три-метрова пластмасова свирка завързана на покрива на автомобила ми би трябвало при достатъчно бързо каране да произведе звук, да засвири и нейният звук да бъде чул. Работата я направих през септември 2013 по време на вече повече три месеца мечашите анти правителствени протести. Видео заснето по трасето от Перник до София и скулптурата свирка бяха изложени в СГХГ. В *Romanticism and Modernity* – Хегел казва, че това което е от значение за хумора е обекта и оформянето му относно субективната рефлексия и в този процес достигаме до растяща интимност (*Verinnigung*) с обекта, един вид обективен хумор. „Такава интимност може да е само частична и може би би могла да се изрази само чрез компаса на песен или само като част от едно по голямо цяло.“ Hegel, *Aesthetics* (609).

Синхронизация

2010

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание Егоист, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematiczni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

12/4/2018

Егоист

Този видео перформанс заснет в полето до Терминал 2 на Летище София, може също в момента да бъде видян в СГХГ. Тази работа е и част от колекцията на галерията.

Изпозвах ръждясалата, разкривена и стояща неупотребявана билборд конструкция с формата на триизмерен триъгълник, за да опъна на нея хамак, да легна в него и да наблюдавам света от мястото на липсващото изображение реклама. Изразяването, запълването на празното е самият предмет на удовлетворяване – синхронизация.

хаш

Камен Стоянов Разместване на пластове

Харесвам Споделявя

коментари

0 коментара

Подредяне по: Най-стари

Добавяне на
коментар...

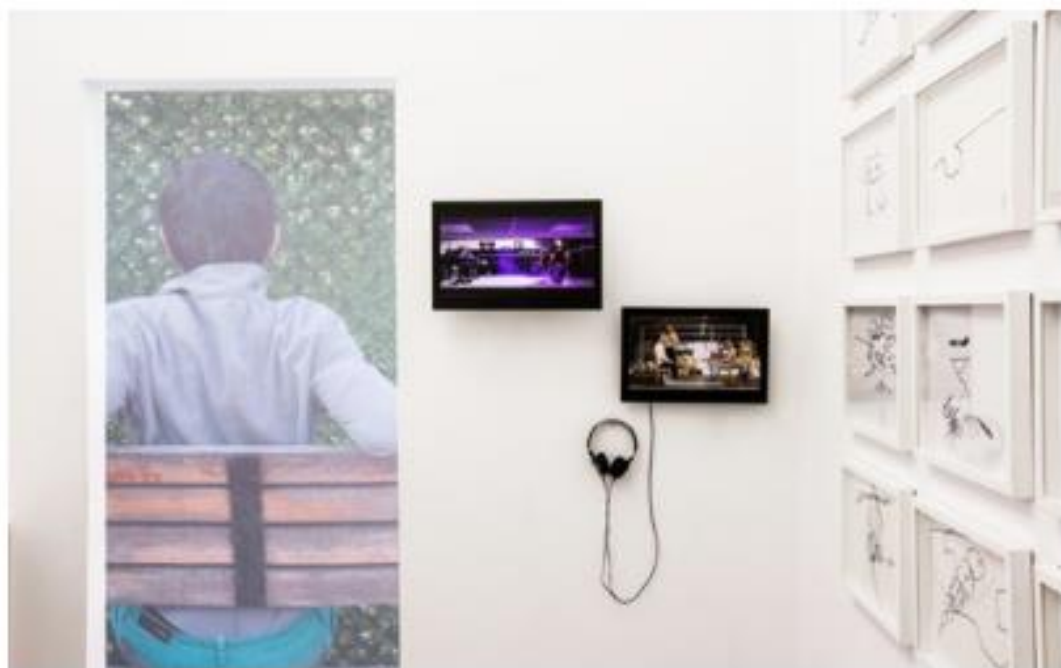
Приставка за Facebook Коментари

7 емблематични работи на Камен Стоянов, статия.
Списание Егоист, 29 януари 2018
<http://egoist.bg/7-emblematiczni-raboti-na-kamen-stoyanov/>

Стефка Цанева

👁 1687 🗨 0 05.05.2017 10:16

ПОПИТАЙ КАМЕН СТОЯНОВ

Камен Стоянов, „Попитай художника“, SARIEV Contemporary, 2017

Разговор с Камен Стоянов по повод изложбата му „Попитай художника“ в пловдивската галерия *SARIEV Contemporary* (до 12 май 2017 г.).

Попитай Камен Стоянов, интервю. Автор: Стефка Цанева
Kultura.bg, 5 май 2017
<https://bit.ly/2BPHKnf>

Вместо входа към познатия бял куб на *SARIEV Contemporary* в Пловдив отвън човек вижда огромен полупрозрачен принт на самия Камен Стоянов в гръб и седнал на пейка пред зелена завеса – от тези градински изобретения, които хем целят да препречат погледа, хем да създадат евтина илюзия за растителност. И точно там можем да седнем и ние – на пейката пред галерията, и да наблюдаваме Камен как наблюдава в зеленото.

Когато преодолеем завесата и се окажем в галерията, виждаме стените на помещението, плътно покрити с над 60 рисунки от пърформанса „Попитай художника“, както и видео, проследяващо еволюцията на проекта. Началото е на „Фокус България“ на *viennacontemporary 2015*, когато Камен е поканен за разговор от куратора Десислава Димова – неизменния формат на *artist talk*, който (нека да бъдем честни) цели чисто и просто публиката да разбере „какво иска да каже авторът“. Десислава Димова обаче не сяда на стола срещу Камен Стоянов. Той е запазен за публиката и всеки може да седне и да му зададе въпрос. И Камен ще отговори, каквото и да го попитате, само че с рисунка, която е направил на сляпо с ръце, скрити в черната кутия на коленете му. Без да каже и дума.

Дори да оставим настрана това, че рисунките са направени на сляпо, те съвсем не целят да дадат еднозначен отговор, а точно обратното – да повдигнат още повече въпроси. Топката се връща към публиката и формата на разговора като средство за обяснение на изкуството, се обезсмисля. Но и цялостно се поставя под въпрос „разбирането“ на изкуството. Необходимо ли е да познаваме всяка подробност от замисъла, историята и контекста на едно произведение? Може ли изкуството да съществува без сигурността от познаването на фактите, като се задоволим с многозначителността?

След първия „разговор с публиката“ Камен продължава проекта, като го развива, заменя черната кутия със състояние на транс, прибавя сценография, музика. Неизменни обаче остават въпросите за разбирането и за връзката между художника и публиката. С други думи, неловкият диалог, превърнал се в оправдателен ритуал на изкуството, може да придобие функцията да създава изкуство сам по себе си.

Когато се обърнах към Камен с покана за интервю, честно казано, не очаквах да се съгласи. Или по-скоро очаквах да изпадна в ситуацията на пърформанса и да задам конкретен въпрос, на който да получа отговор, който ще съм безпомощна да разшифровам. Той обаче се съгласи и с присъща алчност аз му подготвих един куп въпроси, на които той отговори с изключителна отзивчивост и прямота.

Камен Стоянов, „Попитай художника“, SARIEV Contemporary, 2017

Имах удоволствието да видя първия ти перформанс от поредицата *artist talks* на *viennacontemporary*. Но оттогава перформансът значително се е развил – вече не сте само ти, черната кутия и някой от публиката, а в зависимост от случая има музика, конферансие, перуки и др. Ще продължаваш ли да го развиваш?

В Пловдив искам да вкарам нов елемент, да разширя още веднъж полето. Само така ми е интересно да продължавам.

Ако трябва съвсем простичко да те попитам: За какво става дума в „Попитай художника“? За разговор с публиката, за вид диалог, комуникация или...? И оттук може би и по-генералният въпрос: какво е публиката и каква роля има тя за теб? Аз лично усещам едно противоречие – хем работата няма как да съществува без публика (която да пита), хем в същото време ми се струва, че човекът отсреща е сведен чисто и просто до източник на импулс.

Противоречието, за което говориш, го има по принцип във всяко произведение. То е неизбежно. Всяко произведение няма как да съществува по принцип без публика. С този перформанс това е извадено на преден план. Тук публиката е интегрирана директно в правенето. Иска ми се да е повече от импулс.

Вече си „отговорил“ на стотици въпроси на публиката във Виена, Цюрих, Истанбул и Пловдив. Това са стотици рисунки, направени за секунди. Като прибавим и работата ти *Operantium*[1], няма как да не попитам – къде е точката на насищане, изчерпване, тотална умора?

След умората идва почивка, събиране на сили, премисляне, отсяване и подреждане на направеното. Работата по *Operantium* след пърформанса беше не по-малка от самото правене. Само заснемането на 1099 рисунки ми отне 6 часа. След това дни на обработка и подготовка за печат на книгата. Изчерпвам отделен проект, почивам си и се посвещавам на друг.

Скоро започва Венецианското биенале. И отново няма българско участие. Може би тактиката ти за събиране на дарения с кофичка от кисело мляко „Култура“ щеше да доведе до по-големи резултати от опитите с Министерство на културата.

Да, за съжаление, е така. Важното е не само да не спираме да мечтаем за това, но да правим малки и настоятелни стъпки и един ден ще се случи. Трябва да видиш точно колко пари събрах в София и във Виена и да продължа, да ангажирам и много други хора. Благодаря за напомнянето. Дискусиите са важни, но само с тях няма да стане. Трябва да се намерят съратници от политическите среди, от хората, които могат да придвижат въпроса, но затова първо трябва да могат да разберат важноста на такова участие за държавата.

Какво най-много те вълнува в момента?

Завършването на филмовия ми проект „Нова истанбулска мечта“, посветен на строенето на новото летище в Истанбул, което трябва да е най-голямото в света.

Купуваш ли изкуство? Притежаваш ли творби на други автори? Какво би искал да имаш?

Купувал съм няколко пъти, рядко. Обикновено на приятели художници, които харесвам, ценя и с това искам да ги подкрепя. Или на такива, които не познавам лично или добре, но много харесвам определена работа. Купувам в момент на емоционално вълнение. Веднъж купих и видеоработа. Това е всъщност най-скъпата ми покупка.

На сайта ти пише, че си роден в България и живееш в ЕС. А днес става все по-трудно да говорим за „обединена“ Европа...

Всъщност като се замисля, си е съвсем така – роден съм в България и живея в ЕС. Ясно е, разбира се, че това е стейтмънт, позиция. Аз като артист се чувствам задължен да имам и заявявам такава.

Особено днес.

Страницата ми я има от 2015 г. и от самото начало реших да е така и това е съвсем сериозно, а не майтап. По това време обаче антиевропейската истерия не беше се разраснала, беше още маргинална. Прекалено много се мисли за света през националната рамка. Естествено, това е лишено от всякакъв смисъл, но въпреки това се представя като природна даденост.

Много от работите ти си играят с възможното/невъзможното. Какво за теб в момента е невъзможното, което искаш да направиш възможно?

Много неща са много мечти. Като начало искам, след като завърша филма „Нова истанбулска мечта“, който е към 30 минути, да мога да направя следващ, за който да получа по-голямо финансиране и да мога да се разгърна повече в работа с екип. Но това са съвсем възможни неща и зависят само от моята работа и ангажираност.

12/4/2018

Попитай Камен Стоянов | Портал за култура, изкуство и общество

Рядко обаче имам такива моменти. Последно ми се прииска да притежавам някоя от живописните работи или работа на хартия на Юлиус Колер от неговата изложба в *Мумок*. Но това няма как да стане.

Как балансираш между това да правиш и да продаваш изкуство?

Намерил съм си „лесно“ решение – като сменям медиите, с които работя, и така бързо мога да се отърва от усещането, че работя директно за пазара. Като започна да усещам, че определена техника ме комерсиализира, се фокусирам върху друга от моя арсенал и с интерес се задълбавам да търся нещо ново. Най-подходящи за това са ми пърформансът, видеото, филмът. Опасността се крие в това да се подхранва пазара с едни и същи продукти и вариации, което пък е нещото, което най-често работи и самият пазар изисква. Това обаче според мен е убийствено за един автор. Харесвам автори, които винаги има с какво да изненадат и не спират да търсят.

С изкуство се занимаваш не само като художник, но и като преподавател в Академията за изящни изкуства във Виена. Разкажи ми повече за преподаването.

Много сериозно и постоянно предизвикателство за мен. Може ли и как да се преподава изкуство? Кое е важното, смисленото? Как да се мотивира? Въпросът за мотивацията и ентузиазирването ми се струва основен. Интензивната конфронтацията с тези въпроси ми помага, а и от студентите също може да се научи и чуе много.

В едно интервю говориш за себе си като за „преводач“ – който превежда „една култура в друга и обратно“. И все пак, какво се губи в превода и остава непреводимо?

Емоционалното и личното усещане в процеса на превеждане от досега с места и хора, с техните истории. Често това остава скрито зад историите, не е тема на работите. Представимо, но непреводимо е и личното отношение към нещата, към собствения език и култура.

Какво е добро/лошо изкуство?

Добро изкуство за мен е това, което ни отваря очите, което е неудобно, което рискува, но заема позиция. А лошо е другото, което не прави това.

Изложбата „Попитай художника“ на Камен Стоянов може да бъде видяна в галерия SARIEV Contemporary в Пловдив до 12 май 2017 г.

[1] Скоро след началото на проекта „Попитай художника“ Камен прави и работата *Operantium*, която също се основава на „бързото“ рисуване, само че този път публиката я няма. В рамките на почти едно

12/4/2018

Попитай Камен Стоянов | Портал за култура, изкуство и общество

денонощие той създава по една рисунка на минута. В същото време екип от асистенти качва готовите рисунки на предварително направени дървени рамки. В края на пърформанса рисунките „логълцат“ художника. Те вече висят навсякъде, всички рамки са запълнени, а Камен е останал някъде зад стотиците листове хартия.

КОМЕНТАРИ

FACEBOOK КОМЕНТАРИ

Попитай Камен Стоянов, интервю. Автор: Стефка Цанева
Kultura.bg, 5 май 2017
<https://bit.ly/2BPHKnf>

АРТ • 6 АПРИЛ 2017

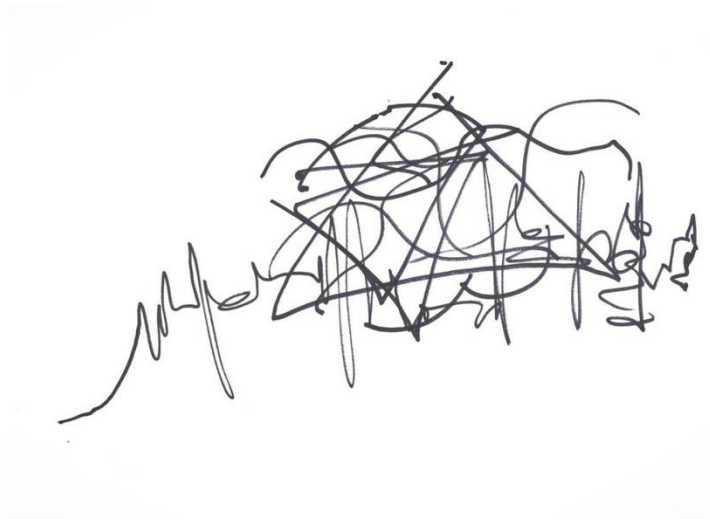
Кой съм аз? Попитай художника.

Десислава Милева

Кой съм аз? Къде ще съм след една година? Ще бъда ли щастлив? Как мога да направя избор? Как изглежда правилният ми избор? Как би започнал нов живот, ако си на 41 и тъкмо си се развел за втори път? Как може да танцуваш в средата на земята? Какво значи за теб жената? Какво значи за теб доматиът?

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
Списание **Егоист**, 6 април 2017

<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

12/4/2018

Егоист

Камен Стоянов, *Ask Me a Question*, серия от перформативни рисунки – *Как е сексуалният ти живот в момента?*, 2015 – 2016

Q Има ли въпроси, на които не си искал да отговаряш?

Не.

Q Има ли въпроси, на които не си отговарял?

Не. Щом съм казал, че ще отговоря, отговарям.

Представете си слаб, среден на ръст мъж седнал на стол. На масата пред него е положена кутия, а в дясната си ръка държи черен маркер. Поглежда ви така сякаш ви очаква, но не ви говори. Ако седнете на стола срещу него, ще трябва да му зададете въпрос, по ваш избор, може би онзи, който ви се иска да попитате от известно време, но няма кого. Отговорът, който ще получите обаче, няма да е във формата, в която очаквате. След минута, от картонената кутия внезапно ще се подаде бял лист изрисуван с черен маркер. Ето го вашия отговор.

Мъжът на стола се казва Камен Стоянов. Кутията, белият лист и рисунката се случват най-напред като част от формата artist talk или разговор с артист по време на австрийския международен панаир *viennascontemporary* през 2015 г. с реализирания тогава *Focus Bulgaria*, представящ млади български артисти. Artist talk е формат, превърнал се днес във все по-загължителен елемент за изложби, биеналета и панаири, в който артистът трябва да говори, за и с публиката, изкуството, това, което създава и това, което го заобикаля. Какво ще каже, дали има изобщо нещо да каже, остава на втори план.

Камен Стоянов, *Попитай художника*, SARIEV Contemporary, 2017

А с Камен Стоянов разговарям между четири бели стени, от които буквално висят, подредени, отговорите на най-различни въпроси (включително и на тези цитирани по-горе), които са му били задавани по време на няколко подобни „разговора“ във Виена, Цюрих, Истанбул и Будапеща. Галерията е SARIEV Contemporary в Пловдив, а поводът, последната изложба на Камен – *Ask the artist*. И докато го разпитвам за

12/4/2018

Егоист

работата му, задавайки всевъзможни въпроси, на които и аз очаквам отговор, се опитвам да разбера откъде идва желанието му не само да изслушва въпросите на напълно непознати хора, но и да им дава визуален отговор. Презумпция номер едно – Камен Стоянов е художник. Този факт би бил достатъчно обяснение, ако приемем фигурата на артиста като алтернатива на философа, психиатъра и врачката. Но ако авторът на следващата изложба, която разглеждате ви изглежда странно и дискретно се оттегли, защото сте му задали въпрос, подобен на гореизброените, не го приемайте лично.

Q Но не се ли очаква от артиста днес точно това – да дава отговори на всякакви глобални и екзистенциални въпроси?

Да, има подобна роля, но тя е много странна. Защо я има? Не съм сигурен, търси се някаква трансценденталност според мен. Забелязах в последните години в интернет пространството един бум на хора, които обещават отговори на всички въпроси, които имаш. Тези хора винаги са ми били много интересни и съм си мислел да се свържа с някои от тях, особено с онези занимаващи се с регресия към предишен живот и обещаващи да ти разкрият твоя.

Презумпция номер две – Камен Стоянов е концептуален артист.

Камен Стоянов, *Stoyanov's Tomato Products*, инсталация

Роден в Русе през 1977 г., завършва живопис в Националната художествена академия в София преди да продължи образованието си във Виена, където попада благодарение на спечелена стипендия.

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
 Списание **Егоист**, 6 април 2017
<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

12/4/2018

Егоист

Q Не си мислел да се занимаваш с живопис?

В началото си мислех, че само с това ще се занимавам, но после се отказах, защото видях, че има и други възможности. Моята палитра е широка. Учих и фотография във Виена, но никога не съм искал да се занимавам тясно само с това например. Винаги ми е било интересно да използвам различни похвати въпреки че темите, които ме интересуват, остават, като цяло едни и същи.

Пърформанс, видео, фотография, инсталации и рисунки, палитрата на Камен Стоянов наистина е широка. По-интересното в случая обаче е не толкова използването на множество похвати, колкото начинът, по който артистът непрекъснато ги съчетава или както би казал някой преподавател по живопис – неговата „смесена техника“. А идеята, концепцията, която стои в основата на проектите му е отправна точка за всякакви експерименти, в които Камен Стоянов участва от първо лице единствено число. Изкуството практикувано като екстремн спорт.

Камен Стоянов, *Future Idea*, пърформанс, 2013

Обичам да попадам в различни ситуации и състояния, за да мога да науча нещо ново, да преживя различни неща. Особено ако го правиш като изкуство, като пърформанс, тогава е много по-силно отколкото ако го правиш просто ей-така. Сценичното преживяване е по-различно от обикновеното. Имам една работа от 2003 г., *Здравей Ленин*, се казва, която направих в Русе. До 89-та или 90-та, в града имаше паметник на Ленин, и когато го демонтираха, всъщност свалиха само фигурата, но оставиха постаментта, който стоя там празен 25 години. В един момент се замислих кой днес вече има представа какво е имало на него, дори аз започнах да не си спомням как е изглеждал и така реших да направя пърформанс, като се кача на постаментта и заема позата на паметник. Беше много силен момент, да се качиш горе, да стоиш в ролята на някаква фигура като Ленин, а хората да минават по улицата.

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
Списание Егоист, 6 април 2017
<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

12/4/2018

Егоист

Камен Стоянов, *Cultural Moussaka*, *video*, 2010

Освен заместник на Ленин, Камен е бил водач на „готварско“ шоу, садил е домати, висял е в хамак опънат на празен софийски билборд, произвеждал е звук предвижвайки три метрова свирка закрепена върху покрива на колата си, унищил е полет над София в странно подобие на делта планер теглец банер стрелка, стоял е с неонов надпис *We own this shit* пред сградата на завършен, никога неизползван и предлагащ се за продан русенски мол, учил се е да прави джага с погръчни материали в малко селце на българо-турската граница, рисувал е непрекъснато в продължение на 24 часа и е рецитирал, пременен в златна роба, записът от грамофонна плоча направен през 70-те, изстрелян с космическия апарат Voyager 1 и предназначен за всякаква форма на извънземен живот или хора от бъдещето. Презумпция номер три – Камен Стоянов обича да работи с различни аспекти от всекидневието, с процеси и явления, абсурдни, мегаломански и трагикомични, които сме спрели да забелязваме или да ни интересуват.

Камен Стоянов, *Noise Trial*, *пърформанс*, 2013

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
Списание **Егоист**, 6 април 2017

<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

12/4/2018

Егоист

Q А с какво се занимаваш в момента?

Сега работя по един видео проект за новото летище в Истанбул, което се строи вече две години. Това трябва да е най-голямото летище в света и да бъде завършено до 2018. Но, нужно ли е в Истанбул да бъде най-голямото летище в света, възможно ли е и какво сега зад това нещо, на каква цена става то? Иначе миналият месец бях в Лос Анджелис и отидох на мястото, където преди години по случайност бях намерил бележките we own this shit u be scared or be square, по които по-късно направих две творби. Тогава имаше и трета бележка, която намерих и взех, но с която изобщо не знаех какво да правя, защото беше много безумна. Сега, след 5 години, на това място открих идеята. На бележката с много дребен шрифт пишеше I'm going to kill you.

Камен Стоянов, *Ask Me a Question*, серия от перформативни рисунки, *Какво искате да правите преди да решите да станете артист?* 2015-2016

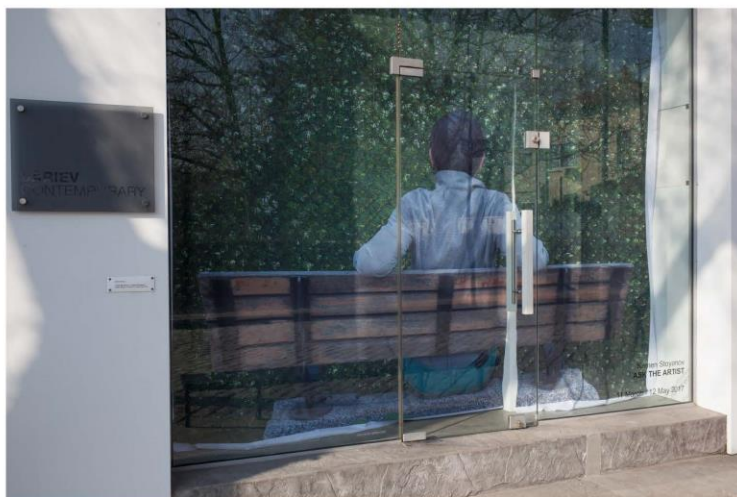
Презумпция номер четири – Камен Стоянов обича въпросите. И въпроса за въпросите. Какво искат да знаят хората, какво биха попитали, когато им се даде тази възможност, дори ако няма правилен отговор? И докато разглеждам тези висящи в галерия SARIEV си задавам и въпроса, който дискретно задава и самият артист, с голяма част от своите проекти – кое в крайна сметка е произведението? Перформанса или рисунките? И двете? Този път дори самият той няма точен отговор.

Ходили ли сте някога на врачка? А на психиатър? Ако не, недейте. Вместо да задавате въпросите, които ви мъчат, екзистенциални и други, на подобни обществени явления или да кажем, на Google, задайте ги на Камен Стоянов. Отговорът, който ще получите може да не ви хареса, но пък за сметка на това, ще се превърне в произведение на изкуството. За първи и най-вероятно за последен път.

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
Списание *Егоист*, 6 април 2017
<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

12/4/2018

Егоист

Камен Стоянов, Попитай художника, SARIEV Contemporary, 2017

Ask me a Question at Cabaret Voltaire part

Ask the artist, в галерия SARIEV Contemporary ще продължи до 12 май, а въпросите си сьм Камен Стоянов ще може да зададете на 9 април 2017.

хаш

SARIEV Contemporary арт Камен Стоянов

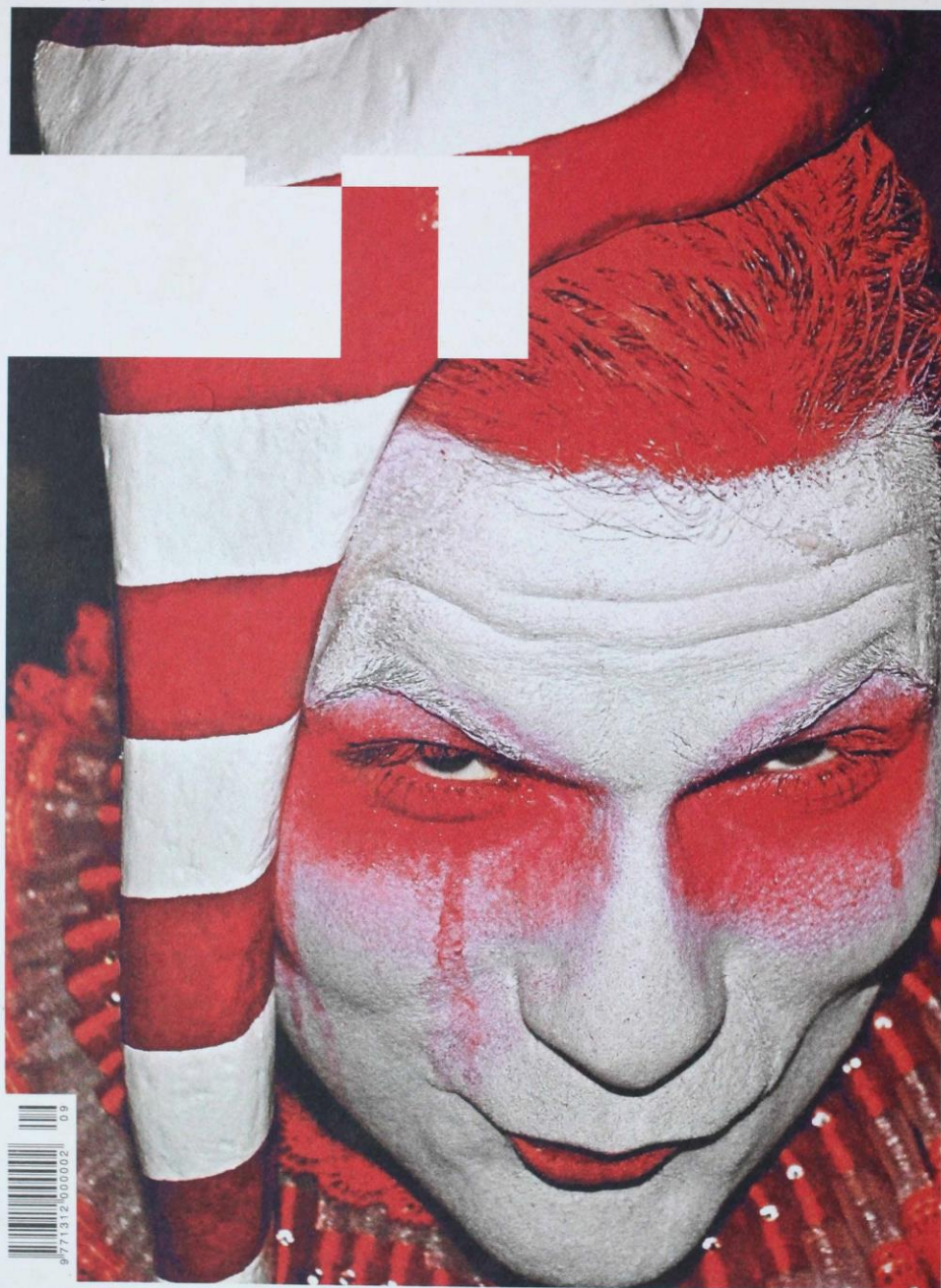
Харесвам Споделяна

коментари

Кой съм аз? Попитай художника, интервю. Автор: Десислава Милева
Списание **Егоист**, 6 април 2017
<http://egoist.bg/koj-sam-az-popitaj-hudozhnika/>

цена 10 лв. / price 10 lv

Списание Едно • Есен 2010 1 One Magazine • Fall 2010

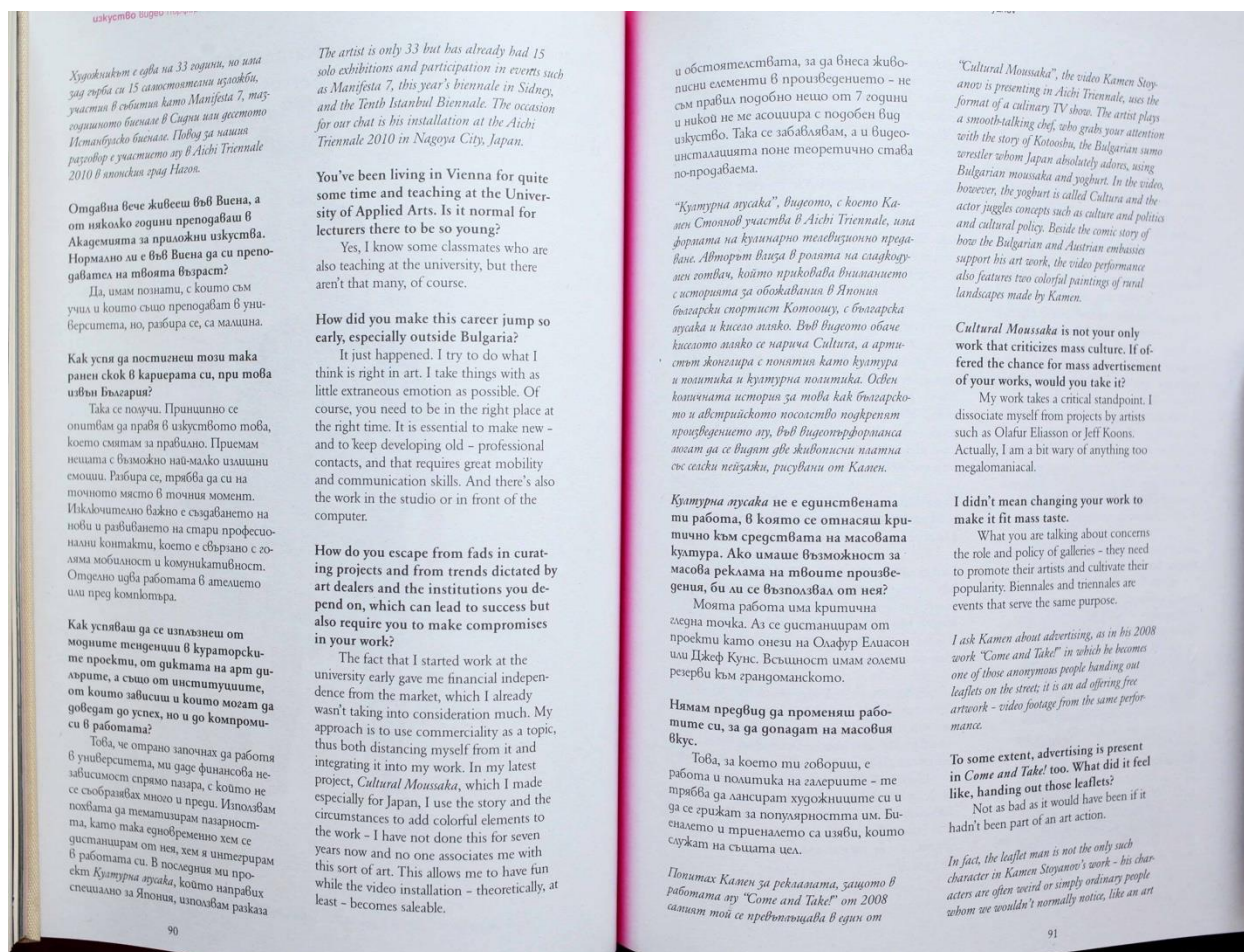

Арт лигата на Ню Йорк The New York Art League
Оркестър София: Аз танцувам буги! Sofia Orchestra: If you want to boogie, forget it!
Три цвята, ново полско кино Trois couleurs, New Polish Cinema

Камен Стоянов предлага Културна мусака в Япония, интервю.
Списание Едно, есен 2010
https://issuu.com/edno_magazine/docs/edno-broy90-fall20101

Камен Стоянов предлага Културна мусака в Япония, интервю.
Списание Едно, есен 2010
https://issuu.com/edno_magazine/docs/edno-broy90-fall20101

Камен Стоянов предлага Културна мусака в Япония, интервю.
Списание Едно, есен 2010
https://issuu.com/edno_magazine/docs/edno-broy90-fall20101

